

Sis nits d'agost - Jordi Lara

Després de dos llibres de contes que van merèixer elogis unànimes, Jordi Lara (Vic, 1968) ha publicat un llibre dedicat als últims dies de Lluís Maria Xirinacs, que va morir en un bosc del Ripollès l'agost de 2007. Capellà, activista i pensador, Xirinacs va decidir abandonar aquest món en un “acte de sobirania” quan va complir setanta-cinc anys. Jordi Lara conversa amb els amics i els testimonis, consulta informes i llegeix la carta de comiat, el dietari i els últims escrits de Xirinacs. El llibre recull aquest *making of* de trobades i viatges i ofereix un calidoscopi de mirades que es complementen, a la manera d'un *Ciudadà Kane*. Com en el film d'Orson Welles, els dubtes acaben superant les certeses: es pot conèixer de manera pòstuma algú a qui no hem conegut?

Sis nits d'agost podria ser una investigació periodística amb interès literari, però s'acosta més a una obra literària amb valor informatiu. No estem segurs de si alguns personatges són ficticis, però notem una llibertat d'acció, una recerca personal, que va més enllà de la no-ficció i que ja havíem trobat en altres narracions de l'autor que també jugaven amb els equívocs entre la creació, el retrat i l'autoficció.

Més enllà de gèneres, Jordi Lara combina la lucidesa amb la prosa solvent: “Potser tota biografia és un mal negoci entre vocació íntima i necessitat social”. El llibre se cenyeix als fets però també s'eleva com un artefacte autònom: obre galeries, connecta vectors, ficcionalitza un itinerari, recrea la vida i la mort d'un home incòmode, i regala un final metafísic.

En llibres anteriors, Jordi Lara havia ofert una perspectiva contemporània de la sardana o de Mossèn Cinto, que sovint són abordats com a fenòmens antropològics. Amb *Sis nits d'agost* aconsegueix que veiem Xirinacs no com un capellà pintoresc, sinó com una persona amb conviccions que va triar el lloc, el moment i la manera de morir. Després de tantes vagues de fam, de dos anys a Carabanchel, de les lluites per l'amnistia, de ser el senador més votat i de les investigacions en alternatives econòmiques i nacionals, Xirinacs continua sent un gran desconegut. Al final del llibre, l'autor es pregunta si no era millor respectar la seva decisió final en comptes d'immiscir-s'hi. La nostra resposta és que aquest llibre és el millor epitafi.